

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

červenec srpen 7-8/2006

"Na Velehradě bratři ze Soluně,
Cyril a Metod, kázali nám spásu"

5. července

Slavnost sv. Cyrila a Metoděje
Den slovanských věrozněstů

Myšlenky moudrých O NADĚJI*Ani v duších blažených ani v duších zavržených není naděje.**Sv. Tomáš Akvinský***Kdo nečeká, nenajde to, v co nedoufal***Hérakleitos z Efesu***Je třeba vždy doufat v nejlepší, být připraven na nejhorší a přijímat to, co nám sesílá Bůh.***Anonym***Svatí Cyril a Metoděj jsou kořeny Evropy** Jan Pavel II.*Bratři Cyril a Metoděj, apoštolé Slovanů a spolupatronů Evropy se narodili v Tesalonice v první polovině IX. století a vyrůstali v byzantské kultuře a odvážně přijali úkol evangelizovat slovanské národy Velké Moravy, v srdci Evropy.*

Charakteristikou jejich apoštolátu byla především věnost jak Římskému veleknězi, tak i patriarchovi Konstantinopole a respekt k tradicím a jazyku Slovanů. Vedl je hluboký smysl pro církev, která je jedna, svatá, všeobecná (katolická) a apoštolská, a Ježíšovo zvolání „...aby všichni jedno byli“ (Jan 17, 11) bylo mottem jejich misijního působení. Kéž by jejich příklad a jejich přímluva pomohla křesťanům Východu a Západu obnovit plnou jednotu mezi sebou. Dědictví svatých Cyrila a Metoděje je cenné také z kulturního hlediska. Jejich dílo ve skutečnosti přispělo k založení společných křesťanských kořenů Evropy, kořenů, které svojí mizou prostoupily evropské dějiny a instituce.

Právě z toho důvodu bylo žádáno, aby v budoucí Evropské ústavě nechyběla zmínka tohoto společného dědictví Východu a Západu. Odkaz tohoto druhu nic neubere na oprávněné laicítě politických struktur, ale naopak, pomůže uchovat evropský kontinent před dvojím nebezpečím ideologického laicismu z jedné strany a sektářského integralismu ze strany druhé. Jednotni v hodnotách a pamětlivi vlastní minulosti, budou moci evropské národy naplno rozvinout svou úlohu v úsilí o spravedlnost a mír na celém světě.

Něco pro zasmání

Manželský pár navštíví drážďanskou galerii. Zůstane stát před obrazem Lukáše Cranacha staršího, na němž je namalováno Kristovo narození.

- Podívej, Marie, to malé dítě nemá na sobě vůbec nic, ani košilkou!
- No jo, víš přece, že to byli chudí lidé, kteří nic neměli.
- Tady to zase máš. Nemají ani na košili, ale nechají se malovat od Cranacha!

Přijde starý manželský pár do nebe, svatý Petr je provází po nebi. Všechno je naprosto úžasné, žena je nadšena, říká, že se jí o něčem takovém ani nesnilo. Když to všechno vidí muž, zoufale se rozpláče a pak spustí vztekle na svoji manželku: "Za to všechno můžeš ty! To je pořád makrobiotika, cvičení, žádnéj alkohol a cigarety, krémy s UV filtrem - vždyť jsme tu mohli být už o patnáct let dřív!!!"

Milí přátelé,

fotbalové mistrovství světa vyvrcholí v neděli 9. července. Nejpopulárnější sport na naší planetě oslavuje svůj čtyřletý vrchol. Tady v USA, i když můžete vidět všechny zápasy na ESPN, nemá tento sport na různých ustláno. Dokonce jsem jednou poslouchal pořad, kde se snažil komentátor popsat fotbal, jako velmi nudný sport. Hold, američané mají svůj baseball a football.

Co dělá sport populárním a atraktivním je také znalost pravidel a systému. Pro mnohé z nás je baseball velmi nudný. Proč? Protože neznáme pravidla, o co vlastně jde. Neznalost je kolikrát špatnou rádkyní a přináší nepochopitelné rozumové závěry a přesvědčení, ve kterých mnozí žijí celý život.

V měsíci červenci oslavujeme doma v České republice svátek sv. Cyrila a Metoděje. Sv. Cyril byl mnich, i když krátkou dobu, žil v klášteře. Ještě dnes můžeme potkat na ulicích řádové bratry a sestry, kteří se rozhodli odejít do kláštera a tam společně s ostatními žít ideál pro Krista. Jak často můžeme slyšet z řad křesťanů – jaký to zvláštní život, žít v klášteře. Jaký to má vlastně smysl? A tu jsme u kořene problému. My totiž kolikrát nechápeme pravidla a systém života v klášteře. Zdá se nám to nemožné, nudné, nesmyslné. Moje neznalost mě zavádí do omylu.

Každý z nás má svoji cestu životem. Chraň me si ji a žijme ji opravdově. Ti druzí, kteří žijí jinak mají také svoje sny a ideály. Přeji vám všem hezké léto a mnoho krásných zážitků.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Minigalerie krajanů**Jana Minář**

Nemám rád silnici I-95, která vede z Floridy až do Bostonu. Zvláště ne ten úsek od New Yorku na sever. Pokaždé když jedu já, nevím čím to je – je hustý provoz. Tentokrát jsem ji musel opět vybrat, abych se dostal do krásného koutu státu Connecticut, do New London. V malém, útulném domku tam už od roku 1977 bydlí paní Jana Minářová. Nejdříve jsme si zašli na dobrý lunch, pod širým nebem na břehu moře jsme si dali výborný krabi sendvič.

Pak mi paní Jana ukázala v rychlosti krásy New Londonu. Paní Jana miluje vodu a pláže a ty jsou tam skutečně krásné. Jenom škoda, že ten den bylo mlhavo a pod mrakem. Vrátili jsme se domů a při dobré kávě paní Jana vzpomínala.

Narodila jsem se na začátku války v Praze. Celý svůj život jsem bydlela v Černošicích u Prahy. Do školy jsem chodila do Berouna na hospodářskou

ZVON

školu. Dojžděla jsem tam vlakem, moc času jsem strávila ve vlaku. Můj otec byl kadeřník, všichni nás znali. Často, když jsem se vrátila ze školy, tatínek už věděl od zákazníků, že jsem opět honila vlak. Mám ještě jednoho bratra. Maminka pomáhala tatínkovi. Napřed jim kadeřnictví patřilo, a pak to bylo pod komunálem. Po škole jsem měla štěstí, začala jsem pracovat na Vysoké škole železniční ve studijním oddělení. Pak se škola přestěhovala do Žiliny. Přešla jsem na fakultu dětského lékařství Karlovy university a pak jsem odešla na techniku. Z té doby mám dodnes spoustu přátel, s kterými udržuji styk.

Pamatujete si válku?

Pamatuji. Od nás bylo hodně židů, kteří zahynuli v koncentracích. Lahovice byla malá dědina u Zbraslavi, tu tenkrát Němci vypálili podobně jako Lidice. Po válce, když odcházeli odsunutí Němci, procházeli Černošicemi. Bylo to velmi dlouhé procesí.

Já jsem ráda cestovala. Pokud to bylo možné, jezdili jsme k Černému moři. Část mé rodiny byla odsunuta do Německa. Dostala jsem povolení navštívit tetu na dva týdny. Mezitím jsem se seznámila se svým nastávajícím manželem. Byl to známý mého strýčka a tatínka. Byl u nás návštěvě. Když jsem odjela za tetou do Německa, on tam jel také za svými příbuznými. Můj manžel pocházel ze stejné vesnice jako můj tatínek. Zjistili jsme, že některé příbuzné máme společné. Víte jak se to říká – vaše kráva žrala z našeho žlabu. Tam jsem se rozhodla, že se nevrátím domů. Předtím mi to nikdy nepřišlo na mysl. Zůstala jsem tedy v Německu. Uměla jsem německy a přece nebylo to tak daleko od vlasti. Neměla jsem však žádné papíry. Tři měsíce jsem čekala na vízum do USA. Tam jsem měla v úmyslu se vdát, podívat se po New Yorku a odjet zpět do Německa. Můj nastávající s tím souhlasil. Přijela jsem do New Yorku a zůstala jsem v USA až dodnes. Za to, že jsem se nevrátila, jsem dostala 7 měsíců vězení. Pak ale umřel Novotný a dostala jsem amnestii.

Svatbu jsme měli v roce 1965 v českém kostele *Our Lady of Perpetual Help* na Manhattanu. Oddával nás P. Josef Větrovec. Tenkrát se za nás zaručil pan Václav Sedláček, abychom nemuseli čekat na povinné ohlášky. Páter Větrovec mluvil moravským nářečím, i když se narodil už tady v USA. Ráda bych věděla, co se stalo s těmi varhanami, které byly v českém kostele na Manhattanu. Hrál na ně totiž Antonín Dvořák.

Bydleli jsme na Manhattanu v české čtvrti. To byla ještě doba, kdy se tam skutečně mluvilo česky a v obchodech a restauracích člověk nemusel umět anglicky. Pamatuji se na Silvestry v sokolovně, lidé stáli venku. „Memorial víkend“ byl prohlášen za český den. Po První avenue pochodoval průvod, hudba vyhrávala. Já jsem byla víc doma a starala jsem se o děti. Mám dvě děti, Rudyho a Marka. Když děti odrostly, odstěhovali jsme se do Queens. Bylo to na rozhraní Queens a Brooklynu. Já jsem vždycky říkala, že bydlím v Brooklynu. Proč? Ráda jsem četla a moje nejzamilovanější knížka se jmenovala „V Brooklynu roste strom“. Bylo to zkrátka, co jsem si nikdy nepředstavovala, že se to může stát. Já jsem vždycky dbala na to, aby rodina byla pohromadě – aspoň v neděli. Náš syn Rudy chvíli chodil do skautu, ale

my jsme tam zapojeni nebyli. Nebylo to pro nás. Říkala jsem si – on je tam s cizími lidmi a my jsme doma, to není správné. Všechno jsme dělali jako rodina společně. Děti vyrůstaly v hezkém prostředí. Jedna moje známá, první, kterou jsem tady v New Yorku potkala, mi řekla o farmě u Krajíčků. Velice ráda vzpomínám – a děti ještě raději – na náš letní pobyt u nich. Také děti rády jezdily do sokolského letního tábora v Connecticut. Teď se vždycky těším na setkání s rodinou a na moji malou vnučku.

Pamatujete si na rok 1968 a na ruskou invazi do Československa?

Byla jsem tady krátce, měla jsem dvě malé děti. To si moc nepamatuji. Děti vyrůstaly v New Yorku. Učily se v české škole u paní učitelky Milerové. Umí dobře česky. Cvičily také do Sokole. Chodily do katolické školy. Potom, když jsme se přestěhovali do New London, pokračovaly ve velmi dobré *public school*. Manžel totiž hledal práci a také jsme chtěli pro děti dobré prostředí. Dostal nabídku dělat krejčího na uniformy, tzv. *head fitter* při *Coast Guard Academy*. Byla to velmi zajímavá práce a přišli jsme do styku s mnoha lidmi. Já jsem manželovi pomáhala. Zase jsem se ocitla v akademickém prostředí.

Můžete zavzpomínat na manžela, jak se on sem dostal?

Za války byl manžel nasazen na nucené práce, tam zažil hrozné bombardování Norimberku. Do konce války se pak musel skrývat. Můj manžel utekl se skupinou mladých lidí. Jednou se stalo, že šli, já už ani nevím, večer někam z hospody a někdo tam vykřikoval něco proti Gottwaldovi. Pak za ním přišli a říkali mu, ať si dává pozor. Byli mladí a tak utekli. Nikdo to z rodičů nevěděl. Utíkali přes Šumavu na lyžích. Škoda, že jsem si to nezaznamenala, můj manžel o tom velmi poutavě vyprávěl. V Německu byl nejdříve v Murnau a potom odešel do Austrálie. Na lodi bylo asi dva a půl tisíce mladých lidí z Československa a Polska. Po několika letech odjel do Kanady a odtud do USA. Ještě bych chtěla dodat, že smutná stránka české emigrace byla, že dříve příchozí nepřijali ty, kteří jsme přišli po nich. Ať už to byli lidé, kteří přišli po II. světové válce – starousedlíci se na ně dívali s nedůvěrou. A potom další vlna v roce 1968 a později. I když na druhou stranu, poznali jsme spoustu dobrých lidí, kteří byli velmi přátelští a pomáhali všem.

Na Manhattanu byla, jak už jsem řekla, řada českých obchodů a restaurací. Reznictví Harant na První avenue, naproti byla pekárna Jandová. Na Druhé avenue bylo další reznictví, tam chodila i paní Kennedyová pro jitrnice. Restaurace Praha, restaurace Plzeň, Ruč, Vašata. Restaurace Lucerna a další, které otevřely a vydržely jenom krátkou dobu. Naproti sokolovně byla malá restaurace...

Jaký byl Váš první dojem z Ameriky?

Já jsem neplánovala zde zůstat, a tak jsem ani nic neočekávala. Ale byl to pro mě šok. Já jsem byla tři měsíce v čistém Německu. Všecko klapalo, vše bylo moderní. Přijela jsem na Manhattan a tam zrovna probíhala předvolební kampaň. Bob Kennedy jel v otevřeném autě, všude bylo plno papírů, prostě něco úplně neočekávaného. Na druhou stranu jsem se cítila

ZVON

velmi svobodná. Nikdo vás nekontroloval, tak jak tomu bylo v Německu a u nás doma. Líbilo se mi to.

Lidé nás znali jenom pod jménem Nitka. Jednou za námi přijel kamarád a ptal se na nás. Přišel do české čtvrti a v hospodě se ptá, kde tady bydlí Rudy Minář. Nikdo nás neznal, až jeden náš velice dobrý známý, který však vypadal jako Mongol, protože utekl nejdříve z Ruska a potom z Československa před komunisty, mu sdělil adresu. Když nás potom náš kamarád našel, říká: „Tohle se mi ještě nestalo. Jdu do hospody a ptám se tebe, nikdo tě nezná až potom vstane nějaký Číňan a česky řekne tvoji adresu.“ (smích) ... Rudy byl všem znám pod jménem Niťák, Nitka.

Víra?

Víte, pro mě víra znamená velice moc, nevím jak lidé mohou žít bez víry. Vedla jsem svoje děti a dodnes vedu k víře. Mám ještě jednu dobrou radu pro ty, co se chtějí naučit anglicky. V kostele jsem se modlila a zpívala nahlas s ostatními. Nemusíte mít strach, že něco vyslovujete špatně. Do dneška počítám a soukromě se modlím v češtině. Jinak si myslím, že angličtina je jednodušší na vyjadřování.

Jezdíte se podívat domů?

Poprvé jsem bylo doma (bez dětí) po sedmácti letech. Moji známí mě testovali, jak umím česky. Aniž jsem to věděla, obstála jsem velmi dobře, během jednoho setkání jsem řekla jenom jedno anglické slovo. Když jsem byla doma, ani mi nepřišlo že jsem někdy utekla, všechno bylo stejné. Předplatné časopisu, který chodil stále na moje jméno. Lidé ve vesnici, obchody. Na jednu stranu to bylo dobré. Teď je to úplně jiné, vše se změnilo...

Paní Jano, moc vám děkuji za rozhovor a přeji vám hezké léto.

P.S. (pro ty kteří znají New York State a Connecticut)

Asi netušíte, co jsem udělal po rozhovoru s paní Janou. Pomalu a nepozorovaně jsem projel uličkami New London až k ferry. Aniž to Interstate 95 mohla upozorovat, nalodil jsem auto na loď a nechal se převézt na Orient Point, Long Island. Odtud jsem byl za dvě hodiny doma. Co se dělo na I-95, mě už nezajímalo. O půlnoci jsem spokojeně lehnul do postele s pocitem, že jsem potkal zase jednoho krásného a zajímavého člověka.

Fr. Antonín

Češi v New Yorku

Redemptoristé se ujali kostela.

Již když dp. Lang byl nemocen, bylo patrné, že nikdy více nebude mu možno, na dále vykonávat kněžské své povinnosti. Poněvadž nebylo českého kněze v arcidiecési, který by mohl nastoupiti na jeho místo, nejd. Arcibiskup Corrigan poslal toto psaní dp. Ondřeji Zieglerovi, rektoru kostela Nejsvětějšího Vykupitele v Třetí ulici:

Drahý důst. Pane Rektore:

Dozvěděl jsem se od některých Čechů, že dp. Lang byl raněn mrtvicí. Račte poslati některého ze svých kněží k němu, aby mu posloužil a pak převzal správu farnosti. Budu vám velice za to zavázán.

Váš věrný

M. A. Corrigan.

Dp. Ziegler ihned poslal dp. Vavřince Wenera, aby se staral o dp. Langa, a dp. Rhabanus-a Preis-a, aby se ujal farnosti. Dp. Preis sloužil v tom kostele mši svatou dne 8. září, a dne 12. září pokřtil šestnáct dítek.

Brzy pak nejdp. Arcibiskup požádal Redemptoristy, aby na stálo převzali duchovní správu této farnosti, a starali se vůbec o duchovní potřeby Čechů katolíků v arcidiecési New-Yorské. Žádost byla poslána do Říma, a dne 26. října r. 1886 nejdp. Mikuláš Mauron, generální představený kongregace Nejsvětějšího Vykupitele odpověděl kladně, to jest, že k tomu svolil.

Dp. Preis neuměl česky, proto jeho ustanovení bylo jen na čas. Dne 18. září r. 1886 nastoupil po něm dp. Klement Vlasák, rozený Čech, který byl té doby členem kláštera Redemptoristů v Baltimore.

Dp. Vlasák narodil se dne 23. listopadu r. 1826 v Berouně v Čechách; byl na dněze vysvěcen dne 27. července r. 1851 a sliby jako Redemptorista složil dne 8. září r. 1859. Dlouho, od r. 1868-1884 byl rektorem na Svaté Hoře. Přišel do Ameriky dne 4. srpna, r. 1885 a pracoval ve farnosti sv. Václava v Baltimore skoro 15 let. Tam skončil v Pánu dne 12. srpna, r. 1900. Dne 12. listopadu připojen k němu dp. Bedřich Henn, Němec, který se počal učit česky v r. 1882.

Když Redemptoristé převzal správu osady sv. Cyrilla a Mehtoděje, příjem osadní obnášel okolo \$2,400. Na počátku, v roce 1874 kostel pro osadníky úplně postačil; avšak v roce 1886 byl pro rozmnožený počet osadníků již tuze malý. Pročež dp. Vlasák brzy po svém příchodu svolal schůzi důvěrníků osady a jiných předáků farnosti, ve které by rokovali o postavení většího, nového kostela, jehož dle jeho mínění, bylo nutně potřebí, a to brzy.

(pokračování příště)

Pronásledování křesťané ve světě přeloženo z *America*, June 2006

Stejně tak jako před dvěma tisíci lety, vyznávat Ježíše Krista je v mnoha zemích po celém světě velmi nebezpečné. Státy Blízkého východu bezpochyby nejsou jediné. V zemích kontrolovaných totalitními režimy a autoritářskými vládami je náboženská svoboda vnímána jako ohrožení systému. Náboženské menšiny jsou nepřátelé státu a podle toho se s nimi jedná. Zde je přehled nejnebezpečnějších zemí.

Severní Korea

Komunistický režim zničil během let 1948–2000 více než 1.500 kostelů. Říká se, že 300 000 křesťanů zmizelo beze stop. Kdokoliv by vlastnil Bibli, může být zastřelen. Dokonce mluvit o Bohu je proti zákonu.

ZVON

Věří se, že několik desítek tisíc křesťanů je uvězněno v koncentračních táborech v hrozných podmínkách. Ačkoliv je křesťanství krutě pronásledováno, z celkového počtu 23 mil. obyvatel existuje v zemi asi půl milionu křesťanů.

Pakistán

Stopadesátimilionová země má asi 2 procenta křesťanů. Islám je státním náboženstvím. Při soudním procesu je svědectví křesťana méně věrohodné než svědectví muslima. Podle zákona č 295(c) je možné udělit trest smrti tomu, kdo haní jméno Mohameda. K tomu stačí svědectví čtyř osob. Takové prostředí dává muslimům možnost utlačovat a používat nátlaku proti náboženským menšinám pro osobní prospěch. V listopadu minulého roku v jedné křesťanské čtvrti v Punjab 3000 muslimů vypálilo dva kostely a přilehlé školy. Událo se to na popud rozhněvaného imáma. Jeden muslim prohrál v kartách s křesťanem a potom ho obvinil, že spálil Korán.

Barma

Kolem 5–10 procent ze 40 milionů obyvatel jsou křesťané. Vláda má však pod kontrolou veškeré dění v křesťanských církvích. Jakákoli aktivita je monitorována a pečlivě sledována. Přísné zákony omezují svobodu těch, kteří se nehlásí k buddhismu. Existuje diskriminace v zaměstnání.

Somálsko

Méně než 2 procenta z 8 milionů obyvatel se hlásí ke křesťanství. Veřejné shromažďování křesťanů je však zakazováno. Islám je oficiální náboženství. Vláda nemá sílu udržet pořádek a tak místní ozbrojení vládcí berou právo do svých rukou podle místní tradice nebo práva šaría založeného na Koránu. Velký společenský nátlak upřednostňuje islám, zvláště na venkově.

Maledívy

Desetitisíce turistů navštěvuje každoročně tento ráj na zemi. Křesťanství však není na tomto ostrově tolerováno. Asi 300 křesťanů z celkové populace 300 000 se shromažďuje pod hrozbou, že budou objeveni a uvězněni. Bible je zakázaná. Pokud si ji turista přinese s sebou, může být uvězněn.

Malý princ Antoine de Saint-Exupéry

XXII.

Ubehlo už osem dní odvtedy, čo sa mi na púšti pokazil motor, a keď som počúval príbeh o obchodníkovi, vypil som poslednú kvapku zo svojej zásoby vody.

„Vieš,“ povedal som malému princovi. „Tie tvoje spomienky sú veľmi pekné, ale ja som ešte neopravil lietadlo, nemám čo piť a aj ja by som bol veľmi šťastný, keby s om mohol celkom pomaly zájsť k studničke.“

„Moja priateľka líška...“ povedal mi...

„Už nejde o líšku.“

„Prečo?“

„Pretože zomrieme od smädu...“

Nechápal, prečo tak rozmýšľam, a povedal:

„Je dobre, keď sme mali priateľa, aj keď máme zomrieť.“

Ja som veľmi rád, že som mal priateľku líšku...“

Neuvedomuje si nebezpečenstvo, povedal som si. Nikdy nemá hlad, ani smäd. Stačí mu trocha slnka...

Malý princ sa na mňa pozrel a odpovedal na moju myšlienku:

„Aj ja mám smäd...pod'me hľadať studničku...“

Ustato som mávol rukou. Je nezmysel hľadať studňu v nekonečnej púšti. Napriek tomu sme sa vydali na cestu. Keď sme už celé hodiny mlčky kráčali, nastala noc a začali sa zažíhať hviezdy. Videl som ich ako vo sne, pretože som mal od smädu slabú horúčku. Slová malého princa mi vírili v mysli.

„Aj ty máš smäd?“ spýtal som sa ho.

Neodpovedal mi na otázku. Povedal iba: „Voda môže byť dobrá aj pre srdce...“

Nerozumel som, čo tým chcel povedať, ale mlčal som...

Dobre som vedel, že sa ho nesmiem pýtať.

Bol unavený. Sadol si. Ja som si sadol vedľa neho. Chvíľu mlčal, potom ešte poznamenal: „Hviezdy sú krásne, pretože je na nich kvetina, ktorú nevidno...“

„Iste,“ odvetil so a mlčky som hľadel na vlny piesku vo svetle mesiaca.

„Púšť je krásna...“ dodal.

Mal pravdu. Miloval som púšť. Človek si sadne na pieskový presyp. Nič nevidí, nič nepočuje... A predsa niečo žiari v tichu.

„Púšť je krásna práve tým, že niekde skrýva studňu...“ povedal malý princ.

Bol som prekvapený a zrazu som pochopil to tajomné žiarenie piesku. Keď som bol malý chlapec, býval som v starom dome. Povrávalo sa, že je v ňom zakopaný poklad. Nikdy ho nikto neobjavil a možno ho ani nikto nehľadal.

Ale dodávalo to tomu somu akési čaro. Mój dom skrýval vo svojich hĺbinách tajomstvo...

„Áno,“ odvetil som malému princovi, „či už je to dom, hviezdy alebo púšť...“

To, čo ho robí krásnym, naše oči nevidia!“

„Som rád, že súhlasiš s mojou líškou,“ povedal. Malý princ zaspával, a tak som ho vzal do náručia a opäť som sa vydal na cestu. Bol som dojatý. Mal som pocit, akoby som niesol krehký poklad. Zdalo sa mi dokonca, že niet na Zemi nič krehkejšieho. Vo svetle mesiaca som hľadel na jeho bledé čielko, zavreté oči, vlasy chvejúce sa vo vetre, a vravel som si: To, čo tu vidím, je len škrupina. To najdôležitejšie naše oči nevidia... A pretože na jeho pootvorených ústach pohrával úsmev, povedal som si ešte: To, čo ma na spiacom malom princovi tak dojíma, je jeho vernosť kvetine, ten obraz ruže, ktorý v ňom žiari ako plamienok lampy, aj keď spí... A tušil som, že je ešte krehkejší. Lampy musíme dobre chrániť: stačí závan vetra a lampa zhasne... A tak som kráčal ďalej a na úsvite som objavil studňu.

(pokračování příště)

Blahopřejeme

Dne 21. května 2006 byl v kostele Panny Marie Karmelské v Astorii pokřtěn **Jan Růžička**. Malému Honzovi a jeho rodině přeje celá krajanská rodina hodně zdraví a Boží požehnání.

Dne 11. června 2006 přijala **Simona Kostka** se svými dvěma dětmi svátost křtu. Za přítomnosti celé komunity v Astorii přijala po roční přípravě křest a první svaté přijímání nejdříve paní Simona, potom její dvě děti - dvojčata, **Charlotte** a **Chantal**. Jménem celé komunity vám všem blahopřeji a vyprošuji hodně Božích milostí. Ať se upevňuje vaše víra a roste každým dnem.

Fr. Antonín

Paní **Růžena Bunžová** se 23. července dožívá požehnaného věku 90ti let. Celá rodina, včetně nejmladšího člena, pravnučky Jůlie, jí přeje stálé zdraví, dobrou náladu a hojnost Božího požehnání do dalšího desetiletí. Mnoga lieta zdraví byli, mnoga lieta živijó, živijó... K blahopřání se připojuje celá krajanská rodina v Astorii.

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci červenci a srpnu:

Šárka Elahi 2. července, Tonka Habek 4. července, Bořivoj Tydlitát 6. července, Štefan Veselý 7. července, Alfons Brož 9. července, Dagmar Žalmanová 10. července, Dáša Lehm 11. července, Anna Hlavatá 13. července, Georgie Chamberlain 14. července, Petr Bunža 18. července, Věra Rychecká 20. července, Pavel Weirich 22. července, **Růžena Bunžová 23.** července, Žaneta Kralevičová 25. července, Kristýna Hnízdová 28. července, Jirí Široký 28. července, Heda Krátká 1. srpna, Miroslav Chybík 2. srpna, Michelko Krupka Janík 4. srpna, Frank Křenčík 5. srpna, Šárka roz. Králová 8. srpna, Jan Hlinka 9. srpna, Jakub Hnízda 12. srpna, Joseph Sedláček 17. srpna, Pavlík Tydlitát 17. srpna, Peter Křenčík 18. srpna, Veronika Sikorjaková 24. srpna, Dalibor Šrámek 26. srpna.

Zemřeli

Dne 25. května 2006 zemřel ve věku 73 let pan **Radomil Bartuněk**. Ze zemřelým se rozloučila rodina při zádušní mši 1. června v 10.00 am. v kostele sv. Antonína v Port Charlotte, FL. Odpočinutí věčné dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí.

Katedrála patří církvi

Praha/ČTK: Katedrála svatého Víta s přilehlými nemovitostmi patří definitivně církvi. Rozhodl o tom dne 16. června 2006 pražský městský soud, který tak potvrdil říjnový verdikt Obvodního soudu pro Prahu 1. Pravomocný verdikt ve sporu státu a církve o vzácné nemovitosti padl po více než 13 letech.

Obvodní soud pro Prahu 1 přikl katedrálu církvi již dvakrát, pražský městský soud ale první verdikt zrušil a spor vrátil k novému projednání. Dnes se s názorem obvodního soudu ztotožnil.

Podle rozhodnutí soudu patří katedrála s pozemkem a věž u chrámu sv. Víta s pozemkem Metropolitní kapitule u svatého Víta. Část přilehlých nemovitostí připadne Kolegiální kapitule Všech svatých na Hradě Pražském. Kromě katedrály tak do vlastnictví církve spadá celá Vikářská ulice s kanovnickými domy až po Nové proboštství, dále Prašná věž a kaple Všech svatých.

Velehrad - Před církevní slavností slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje, jejichž odkaz připomene státní svátek 5. července, se již tradičně od neděle 3. července sešli na jihomoravském Velehradě biskupové katolických diecézí k plenárnímu zasedání. Chtějí se podle svého mluvčího věnovat několika tématům - ekumenické spolupráci při poskytování duchovní péče ve zdravotnických zařízeních, situaci církve v současné společnosti, charitě, rodině, papežskému misijnímu dílu a společné československé pastoraci v Bruselu. U příležitosti státního svátku Dne slovanských věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje se konaly ve dnech 2.-5.7.2006 na Velehradě Dny lidí dobré vůle. Akce proběhla pod záštitou olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera ve spolupráci s Ministerstvem kultury ČR, Zlínským krajem a Obecním úřadem Velehrad.

Mistr Jan Hus *Václav Malý, biskup*

Každoročně v červenci si připomínáme památku mistra Jana Husa, jehož život a působení jsou neodlučitelně spojeny s Prahou. Bohužel ještě na počátku minulého století byl český národ kvůli pohledu na něj rozdělen na dva nesmiřitelné tábory. Za vlády komunistů byl Hus ve školách prezentován jako sociální rebel, tvůrce nových sociálních poměrů, který chtěl otrást tehdejší společenským řádem. Bylo mu podsouváno, že jeho hlavním cílem bylo založení nové církve oproštěné od všech zlořádů. V tomto duchu byly masírovány tři generace našich spoluobčanů. Zkreslené pojetí přžívá dodnes. V prosinci 1999 se konalo na Lateránské univerzitě v Římě mezinárodní sympozium o Janu Husovi, jehož se aktivně zúčastnili mj. významní čeští historici - křesťané i nekřesťané. Na závěr byli účastníci sympozia přijati papežem Janem Pavlem II., který projevil lítost nad jeho násilnou smrtí a mj. konstatoval, že "Hus byl pamětihodnou, mimořádnou postavou. osvědčil morální odvahu..." Historici konstatovali, že byl řádným katolickým knězem, který usiloval o nápravu, nikoli o založení nové církve. V mnohém se teologicky mýlil, ale jeho apel na hledání Boží pravdy jako poslední normy pro svědomí zůstává aktuální. Odideologizovaný pohled, který ke škodě věci nezbudil pozornost společnosti.

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Zdeněk Václavík, Marie Šefčík, M. Jurník, Růžena Bunžová, Dana Sábliková, Imrich Koval, Joseph a Gita Hlavinka, Aša Škaloud, Helena Otýpka, rodina Bláhová, Anna Hlavatá, Jean Štefkovič.

Mše svaté v červenci a srpnu 2006

Datum	Úmysl	Dárce
02-Jul-06	Za rodičov Krupkových a Flamikových	rodina Krupkova
04-Jul-06	Za Nadu Horák	J. Minister a M. Kašpar
06-Jul-06	Za Františka Doskočila	Irma Doskočil
07-Jul-06	Za Briana Škalouda (první výročí)	Aša Škaloud
09-Jul-06	Za Petra Sedláčka	Joseph Sedláček
11-Jul-06	Za zemřelé členy rodiny Urbanovy a Kankrlíkovy	Růžena Kankrlík
14-Jul-06	Za Marii Hromádkovou	Blažena A. Stránská
16-Jul-06	Za Radomila Bartuňka	Linda Bartuněk
18-Jul-06	Za přátel v NYC a v Čechách	Růžena Kankrlík
20-Jul-06	Za celou žijící rodinu a za zdraví a Boží požehnání	rodina Krátkých
23-Jul-06	Na poděkování Pánu Bohu	Růžena Bunžová
25-Jul-06	Za Petra Sedláčka	Joseph Sedláček
29-Jul-06	Za zdraví a Boží požehnání Marty	rodina Sedláčkova
30-Jul-06	Za Annu a Vasila Viru a za Annu a Vavřince Kraleviče	rodina Sikorjakova
01-Aug-06	Za Vendelína a Annu Bojanovsku	Octavia Muczková
03-Aug-06	Za Daniel Pešek	Marie Pešek
08-Aug-06	Za zemřelého Oldřicha Benáčka	Libuše Králová
10-Aug-06	Za zemřelou Evu Širokou	Libuše Králová
12-Aug-06	Za Jaroslava Stránského	Blažena A. Stránská
13-Aug-06	Za Alžbětu Bačikovu, manžela a děti	rodina Tomečkova
21-Aug-06	Za Petra Otrubu	Mary Otruba
27-Aug-06	Za zemřelé rodiče a prarodiče z obou stran	Miroslav Kašpar
28-Aug-06	Za Vasila Špačka	Xenie Bogaerts

Krajanské bohoslužby **každou neděli v 10.30, v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102.**
Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společné pohostění

Adresa českého kněze: **P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel/Fax: (718) 575 8959**

E-mail: anthony57@msn.com <http://www.zvon.info>

Slovenská mše sv. **každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>**